

Justitsminister sagde, som et Argument imod Vædringsforslaget: Ja, hvor mange Gange skal man saa forsøge Forkyndelsen, den kan jo mislykkes mange Gange? Ja, naturligvis, det kan jo ske med enhver Forkyndelse, ogsaa saaledes som Forkyndelsesreglerne vilde blive efter dette Lovforslag, som det staar uden Vædringsforslag. Det er ikke noget Nyt, at naar det ikke lykkes at forkynde en Stævning første eller anden Gang, saa maa man blive ved at forsøge saa længe, indtil det lykkes; men der har jo rigtignok Lovforslaget stor Hjælp imod, hvad der hidtil har været gjældende, idet naar Forkyndelsen paa Bopælen mislykkes, kan man efter Lovforslaget forkynde Stævningen for den paa-gjældende Person, hvor han antræffes, og vil han endelig forstikke sig, og man ikke veed, hvor han opholder sig, saa er der ogsaa Tale om en Indstævning i Aviserne, som er lettere end det, man hidtil har haft, saa Lovforslaget hjælper netop derpaa. Men dette, at naar Forkyndelsen mislykkes, saa maa man atter forsøge, indtil det lykkes, det er ikke noget Nyt og forekommer mig ikke med Føje at kunne indvendes imod Vædringsforslaget, som er stillet af 3 ærede Medlemmer; thi det gjælder i alle Tilfælde. Men den meget ærede Justitsminister udtalte — jeg tror i saa Henseende ikke at have misforstaaet ham eller opfattet urigtigt, hvad han sagde — at efter hans Mening havde man fra hinanden afvigende Af-gjørelser af Domstolene i den Retning, som Vædringsforslaget omhandler, idet nogle Domme have gaaet i den Retning, som Vædringsforslaget forudsætter, og andre synes at have gaaet i modsat Retning; det kan være, at det er Tilfældet. Men jeg tror heller ikke at jeg misforstod den ærede Justitsminister deri, at det, han vilde slaa fast, var den Opfattelse, som jeg meget vel veed, at han som Jurist har forsvaret, at Stævningen nu skal være gyldig, naar den er foretaget efter dette Lovforslags Regler, hvad enten Stævningen eller Forkyndelsen er kommen, til den Paagjældendes Kundskab eller ikke. Jeg noterede den ærede Ministers Øtring; dersom jeg har noteret rigtig, gik den ud paa, at Justitsministeren sagde: Stævningen maa kunne være gyldig, uagtet der svares, at den Paagjældende er bortreist og ikke er kommen tilbage til en saadan Tid, at han kan faae Noget at vide om Indstævningen. Nu stiller den ærede Ordfører det Spørgsmaal: Hvori bestaar da Ulykken, dersom en Mand bliver stævnet og dømt, uden at han har faaet Noget at vide om, at der er lagt Sag an imod ham? Ja, Ulykken er ikke større, sagde den ærede

Ordfører, end at den Trediemand, for hvem Stævningen var forkyndt, havde den Udvei, hvis han da vilde, at møde i Retten for den paagjældende Indstævnte og der begjære Sagen udsat, og det var Noget som man undertiden saae. Ja, ganske vist, jeg har set i saadanne Tilfælde, at en Sagfører er mødt ikke for den Indstævnte, men for hans Kone for at sige, at hendes Mand ikke havde faaet Noget at vide om Stævningen, fordi han var bortreist, og ikke var kommen tilbage, og man ikke havde kunnet underrette ham derom, og det har jeg ogsaa set, at Retten har taget Hensyn til; men dette forudsætter jo, at Stævningen ikke er gyldig, fordi den ikke er bleven ham forkyndt paa en saadan Maade, at man har kunnet faae Noget at vide derom, det er ubetinget Jo udsættningen for, at en saadan Udvei kunde benyttes, som den ærede Ordfører omtalte; men anderledes vil Sagen jo stille sig, naar vi faae dette Lovforslag uden det Vædringsforslag, som jeg her nu taler om; saa kan det ikke nytte noget, at Nogen møder for Retten af den Paagjældendes Husstand og siger: Ja, det var mig, der var tilstede, Stævningen blev forkyndt for mig, og jeg har ikke kunnet underrette ham om Stævningen, fordi han var bortreist og har været bortreist siden og var for langt borte, til at man har kunnet give ham nogen Underretning derom, det vil ikke nytte en Smule, saa vil Sagsøgeren sige: Hvad bryder jeg mig om det? Stævningen er forkyndt nøiagtig efter denne Lovs § 3, og naar den er det, er Stævningen gyldig, og saa protesterer jeg imod, at der gives nogen Anstand af den Grund. Sagsøgeren vil kunne tilføje: Og forresten er den Person, som møder i Retten for den Indstævnte, aldeles ikke bemyndiget til at møde for ham; han har jo ingen Fuldmagt dertil fra ham, saa det kan vi ikke tage noget som helst Hensyn til. Jeg tror, at den Bei vil vistnok være lukket, naar man vil opstille saadanne Regler som dem, Lovforslaget gjør, uden at tage Vædringsforslaget med. Men saa nævnte den ærede Ordfører: ja, saa har man en anden Udvei at hjælpe derpaa, det er ved Bevillinger; men Bevillinger ere Naadessager. Man kan ikke forlange den Slags Bevillinger, som her ville udtræbes som en Slags Ret end ikke som en ved Pragis hjemlet Ret. Der er ganske vist visse processuelle Bevillinger, som ifølge Pragis gives uden videre, naar man søger derom, og man kun betaler, hvad de koste, men det gjælder ikke om saadanne Bevillinger, som her ville være nødvendige; de Bevillinger, som her ere nødvendige, ere Bevillinger til at fremsætte nye Benægtelser og Indsigelser i en